

Το τραγούδι του σιωπηλού κοριτσιού

Έντυπη Έκδοση Ελευθεροτυπία, Πέμπτη 29 Μαΐου 2014

Τι μπορεί να συμβεί όταν ένα ευαίσθητο, εσωστρεφές, έξυπνο κοριτσάκι του Δημοτικού έχει δυσκολίες στο λόγο, στην άρθρωση, δεν μπορεί να πει ούτε τ' όνομά του καλά καλά;

Που καθισμένη μόνη στο θρανίο της «ψιθύριζε μέσα στη χουφτίτσα της τα μυστικά, τις απορίες, τις σκέψεις της»;

Δοκιμασμένη και καταξιωμένη σε λογοτεχνικά βιβλία και θεατρικά έργα για παιδιά και νέους, η Στέλλα Μιχαηλίδου ζει μόνιμα στη Θεσσαλονίκη, ασχολούμενη παράλληλα με την κινησιολογία και τη σκηνοθεσία. Πρόσφατα κυκλοφόρησε το βιβλίο της «Πολυξένη» από τις εκδόσεις Παπαδόπουλος σε καλαίσθητη δεμένη έκδοση 14 σελίδων, με θαυμάσιες χρωματιστές εικόνες από τη φέρελπι ζωγράφο Πέρσα Ζαχαριά.

Ένα ντροπαλό κοριτσάκι που δεν είχε παρέες αλλά έπαιζε με πρόσωπα και πράγματα της φαντασίας του (πουλάκια, πεταλούδες, χάρτινες βαρκούλες, ιπτάμενα σκουφάκια κ.λπ.). Όσπου μια μέρα η καινούργια δασκάλα τη ρώτησε να πει τ' όνομά της κι εκείνη σιωπούσε φοβούμενη το τραύλισμά της, ενώ οι συμμαθητές της χαμογελούσαν και σιγομουρμούριζαν.

«Γιατί δεν μιλάς; Τι είσαι εσύ, ξένη;» τη ρώτησε ξανά και ξανά. Και η Πολυξένη, που όταν τραγουδούσε η γλώσσα της πήγαινε ροδάνι, μάζεψε όλο της το κουράγιο και τραγούδησε μεταξύ άλλων: «Είμαι ένα χάδι, είμαι αγκαλιά. / Άγγελος είμαι, πετάω ψηλά. / Παιχνίδι είμαι, είμαι κρυφό. / Μια πόρτα είμαι στον ουρανό./ Είμαι η θάλασσα, είμαι κοράλλι / είμαι εσύ και όλοι οι άλλοι».

Ένα τρυφερά σύγχρονο παραμύθι για την ανάγκη σεβασμού και βοήθειας σε παιδιά που υστερούν σε κάτι, αλλά δεν παύουν να διαθέτουν αθωότητα και φαντασία, κάνοντας τον κόσμο μας πιο φωτεινό, πιο ανθρώπινο.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΒΙΔΑΛΗΣ

<http://www.enet.gr/?i=arthra-sthles.el.home&id=432887>